

[Aksel Larsen.]

de finder, at de har så ringe økonomiske vilkår, at de må gøre noget ekstraordinært og måske i denne situation noget ulovligt for at gøre opmærksom på deres stilling.

Det er vel nok sandt, at tjenestemændenes forskellige hovedorganisationer i sin tid godkendte den skala for statens tjenestemænd, der skulle gælde for overenskomstportionernes størrelse. Derfor kan det godt være, efterhånden som årene er gået og priserne er steget, og efterhånden som kravene til visse tjenestemandsgupper er steget, at de pågældende synes, de er blevet for lavt placeret på skalaen, og altså ønsker en bedre placering. Nu er vel forholdet det, at postbudene formentlig ikke kan vente nogen anden lønmæssig placering gennemført netop nu; det vil nok først kunne ske til næste år. Jeg må erkende, at jeg ikke i den grad er inde i lønningsloven, men jeg tænker, at det ligger sådan. Jeg vil imidlertid henstille til fagforeningsfolk, der ved, hvorledes fagforeningsmedlemmer kan reagere i bestemte situationer — er der for resten ikke en ulovlig strejke i gang i øjeblikket i Kalundborg med deltagelse af medlemmer af Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund? — og jeg vil henstille til medlemmer her i salen, der åbenlyst eller skjult sympatiserede med og forsvarede mælkestrejken, at de forstår, at der kan være en begrundelse for den aktion, de københavnske postbude har indledt.

Jeg synes, det er ret meningsløst, at man her så stærkt kører løs på min partifælle det ærede medlem hr. Erik A. Jensen, fordi han ikke fór rundt på posthusene og fik postbudene til at gå i arbejde på et tidspunkt, hvor han sad i ministeriet og forhandlede med ministeren; han kan jo ikke være ude på posthusene på samme tid. Jeg har forstået på det hele, at forberedelserne til et demonstrationstog til Christiansborg var i gang, da det ærede medlem, om jeg så må sige, fik sin bevægelsesfrihed, og hvis han hernede har sagt til postbudene, at nu må de gå i arbejde, ved jeg ikke, hvad man mere vil forlange af ham. Derimod vil jeg mene, at når postbudene laver en sådan aktion, så må også folketinget forstå, at de er i en økonomisk situation, som er absolut utilfredsstillende, ellers ville de ikke gå ud i en sådan aktion. Man skal

også her tænke på, at visse grupper af tjenestemænd er så dårligt aflønnet, at der sker en udvandring fra statstjenesten over i det, man kalder de private erhverv, hvor lønningerne er højere. Vi hører så ofte, og det er rigtigt, at hvis staten vil have specialister, højt kvalificerede specialister, det være sig teknikere, lærere, administratorer eller andre, så må den betale lønninger så store, at den kan få folk, der er virkelig kvalificerede, og få dem, om jeg så må sige, i kamp med det private erhvervsliv. Det samme gælder formentlig også med hensyn til postbude og portører, og så vidt mig bekendt er tilgangen til postetaten ikke for stor, og det kan simpelt hen forklares ved, at postbudene efterhånden er blevet så dårligt aflønnet i forhold til, hvad de kunne tjene i de private erhverv, og i forhold til de andre tjenestemænd, at der ikke er så mange, der føler trang til at søge ind i postetaten.

Alt det synes jeg man skal tage i betragtning, og i øvrigt synes jeg, at man skal tage fornuften fangen og få færdigekspederet de lovforslag, vi er i færd med at behandle.

Hans Rasmussen: Det ærede medlem hr. Aksel Larsens sidste bemærkning kan jeg udmærket skrive under på. Men det forekommer mig, at det ærede medlem i dag taler udelukkende til de dårlige egenskaber, lefler for dem. Sådan er det. Det ærede medlem tør ikke sige sandheden.

Mit standpunkt i den sag, vi behandlede her i søndags, blev fremført så kraftigt, som det kunne gøres, og min principielle stilling kunne der, efter at jeg havde talt, ikke være nogen tvivl om, men jeg vil alligevel gerne kunne balancere på jorden uden at falde fra den ene grøft over i den anden. Det er nemlig det, det ærede medlem gør. Jeg bebrejdede landbruget, at det uden varsel satte en aktion i gang over for bybefolkningen for at øve tvang over for folketinget og regeringen. På samme måde har jeg bebrejdet postbudene, at de, før forhandlingerne er tilendebragt, går i demonstration. Forhandlingerne er jo ikke afsluttet. Sagen skal drøftes i finansudvalget, og for så vidt finansudvalget ikke skulle kunne blive enig, eller der er grupper i finansudvalget, der siger: vi må have sagen